

[Undervisningsministeren]

skal betale alle regningerne selv, for det er jo det, de skal.

Og så har jeg endda slet ikke nævnt den helt ejendommelige konstruktion med Danmarks Uddannelsesstøtte, vi nu skal til at lave i Undervisningsministeriet. Det bliver besværligt, men jeg skal gøre, hvad jeg kan. Jeg synes, det helt oplagte er at benytte alle de bank- og sparekasselifilialer, vi har, og som ikke har tjent på de studerende, men som har betjent de studerende. Der er ingen, der har turdet sige nej til de studerende, for så siger de nej til nye kunder, som senere kan blive gode kunder. Vi har faktisk gratis kunnet benytte sparekassers og bankers filialer. Vi har gratis kunnet få de unge til at betjene sig af den rådgivning og service, de dér kunne få. Nu skal det statsliggøres. Jamen hvorfor dog? Det forstår jeg ikke rigtig.

Der blev, som formanden bemærkede, ført nogle forhandlinger foran talerstolen. Det beklager jeg, men der var dog det glædelige ved det, at der kom en slags resultat ud af det, og nu vil jeg oplæse det, som hr. Estrup og jeg er enige om vedrørende udgiftsprofilen for regeringens forslag og for de Radikales forslag:

I 1988 er udgiften ved regeringens forslag 0, ved det radikale forslag 177 mill. kr. I 1989 er udgiften ved regeringens forslag 225 mill. kr., ved det radikale forslag 690 mill. kr. Altså en forskel på 465 mill. kr. I 1990 er udgiften ved regeringens forslag 516 mill. kr., ved de Radikales forslag 760 mill. kr. Altså en forskel på 244 mill. kr. I 1991 er udgiften ved regeringens forslag 409 mill. kr., ved de Radikales forslag 820 mill. kr. Og på længere sigt er udgiften 181 mill. kr. ved regeringens forslag og 1.015 mill. kr. ved det radikale forslag. Altså en forskel på 834 mill. kr.

Det tror jeg vi er enige om – jeg ser, at hr. Estrup nikker. Så kom der dog lidt godt ud af det.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er ikke flere, der har bedt om ordet. Jo!

Det letter formanden, når han skal kalde til afstemning, at man markerer, hvis man ønsker ordet.

Estrup (RV):

Beklager, hr. formand, jeg var lidt sent på den.

Jeg skal kun føje nogle ganske få ting til en ganske lang debat. Undervisningsministeren samlede jo sammen her omkring den taldiskussion, vi har haft. Jeg synes, der er fløjet mange tal gennem luften, også i undervisningsministerens tale, som jeg ikke kunne genkende. Men undervisningsministeren har ret i en række af de ting, der blev opsummeret til sidst, også når tallene gøres op for det finansår, der er tale om.

Det, jeg synes er forkert i en sådan opremsning af tallene, er, at undervisningsministeren ikke tager hensyn til, at det radikale forslag tænkes iværksat ét år før regeringens. Det var derfor, jeg i mit indlæg holdt fast i begrebet »første hele finansår«, for det giver nu engang ikke mening at sammenligne 5 måneder af et finansår med 12 måneder af et finansår. Der er ikke noget mærkeligt i, at udgiften er større, når den skal dække 12 måneder. Og i det første hele finansår – det vil man også kunne se af det, undervisningsministeren har været igennem – drejer det sig om en forskel på 170 mill. kr.

Når undervisningsministeren siger, at der er tale om at byde over fra Det Radikale Venstres side, så er det en historisk ukorrekt påstand. Det Radikale Venstres forslag kom først. Regeringen valgte så at fremsætte sit eget forslag.

Når undervisningsministeren beklager, at han ikke ved, hvor pengene skal hentes, vil jeg sige til ham og til regeringen: dette er et prioriteringsspørgsmål. Det Radikale Venstre prioriterer investeringer i uddannelsessystemet og investeringer på miljøområdet meget højt. Ministeren og regeringen har åbenbart valgt andre prioriteringer, og vi har jo set, at man kunne fremsætte forslag vedrørende hybridnet, vedrørende Storebæltsbro og vedrørende militæruddgifter uden at have dækning for udgifterne. Derfor synes jeg egentlig, at undervisningsministeren og regeringspartierne skulle spare deres moraliseren.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Jeg lyttede meget opmærksomt til ministerens tale. Der var én oplysning, jeg lyttede særlig spændt efter, men som jeg ikke fik, nemlig hvornår vi kan forvente, at ministeren